

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.VI.35.693/2012/7.szám

A Kúria a Kucserák Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága alperes ellen jövedéki ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a K Törvényszék 2012. október 2. napján kelt számú kiegészítő ítéletével kiegészített, 2012. március 6. napján kelt számú jogerős ítélete ellen a felperes által 73. sorszámon benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a K Törvényszék számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 3.500.000 (hárommillió-ötszázezer) forint és 128.700 (százhuszonnyolcezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes „egyéb borászati üzem” adóraktári engedély birtokában félkész termékek és adalékanyagok összekeverésével, szűrésével, pasztörizálásával és palackozásával gyümölcsbort állít elő.

A pénzügyőrök 2009. január 29-én 37 különböző tartályból vettek mintát, és elrendelték a termelési tevékenység hatósági felügyeletét. A lédig termékekhez a mintavételt követően nem adtak hozzá gyümölcskoncentrátumot, újraerjesztés nem történt.

2009. február 4-én, a forgalomba bocsátás előtt, a már palackozott termékekből vettek mintát.

A Vám- és Pénzügyőrség Vegyvizsgáló Intézete (a továbbiakban: VPVI) azt állapította meg, hogy a termékek tényleges alkoholtartalmának 80%-a (lédig termékek), illetve a 90%-a (palackozott termékek) C4 kukorica eredetű, és így a 8/2004.(III.10.) PM rendelet (a

továbbiakban: PM) 42.§ (5) bekezdése alapján a termékek cukorcefre eredetűek.

A jövedéki hatóság megismételt eljárásban mindkét termékcsoporthoz esetén a jövedéki adóról és a jövedéki termékek forgalmazásának különös szabályairól szóló 2003. évi CXXVII. tv. (a továbbiakban: Jöt.) 115.§ (3) bekezdésének sérelmét állapította meg, mert a felperes nem rendelkezett a cukorcefreből előállítható alkoholtermékekre vonatkozó engedéllyel (szeszüzemi engedély). A lédig termékek esetén forint, a palackozott termékekre nézve forint jövedéki bírság megfizetésére kötelezték a felperest. A lédig esetében az alperes a 2010. szeptember 27. napján meghozott számú határozatával helybenhagyta az elsőfokú döntést. A palackozott termékeknél az alperes a 2009. november 17. napján kelt számú határozatával, a számítás pontatlansága miatt, megváltoztatta az elsőfokú határozatot és forint jövedéki bírságot szabott ki.

A felperes az alperesi határozatokat külön-külön támadta keresettel.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével elutasította a felperes egyesített keresetét.

A gyümölcsborok előállításáról szóló 116/2004. (VII.9.) FVM rendelet (a továbbiakban: FVM rendelet) 1.§-ára, mellékletének 2. pontjára, a Jöt. 74.§ (2) bekezdésére, a PM 42.§ (5) bekezdésére hivatkozással megállapította a gyümölcsbor gyártásközi állapotában még nem bizonyítható kétséget kizáróan, hogy a végtermék nem fog megfelelni az FVM rendeletben foglaltaknak, ezért ebben a szakaszban nem kell szeszüzemi engedéllyel is rendelkezni.

Az igazságügyi szakértői vélemény alapján azonban azt is rögzítette, hogy a lédig mintavétel szerinti állapot ugyan nem volt alkalmas a késztermék minősítésére, azonban a terméket 2009. január 29-ét követően további kémiai változtatás (újabb alap- és adalékanyag hozzáadása) nélkül palackozták. A palackozással és az értékesítéssel teljesülnek a késztermék feltételei. A szakértő mind a lédig, mind a palackozott termékeket készterméknek minősítette: vonatkozik rájuk az FVM rendelet 2.§ b) pontja, így csak akkor minősülnek gyümölcsbornak, ha a végtermék alkohol tartalmának legalább 30%-a gyümölcsléből származik.

A jogerős ítélet kifejtette, hogy a termék minőségében a felperes által hivatkozott átkeverés, az esetlegesen visszabontott termékek újrateverése - amit egyébként más esetekben a felperes mindig bejelentett a jövedéki hatóságnál, de most nem tett ilyen bejelentést - a termék alkoholtartalmának eredetét nem változtatta meg.

A mintavétel módjára vonatkozóan az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértői vélemény, a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Központi Borminősítő Igazgatóságának tájékoztatása és a felperes által indítványozott tanú nyilatkozata alapulvételével arra az állapothoz helyezkedett, hogy az alkoholtartalom tekintetében az átkeverés

elmaradása nem játszik szerepet. Egyébként a 2009. január 29-i mintavétel során a felperes kültagja is elismerte, hogy a minták az átkeverés mellőzésével is reprezentálják a megmintázott tételek teljes egészét.

A mintavétel módszerének megfeleltetésén belül a húzott mintavétel elmaradását a felperes keresetlevelében és az első tárgyaláson nem vitatta, csak az újrakeverés hiányát kifogásolta. A húzott mintavétel hiányára hivatkozás nem felel meg a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi IIII. tv. (a továbbiakban: Pp.) 335/A.§ (1) bekezdésének. Ezért ezt a kérdést az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta.

Alaptalan volt a felperesnek azon kereseti előadása is, hogy nem lenne megállapítható, milyen alapanyagból állították elő a terméket: a gyártmánylap mellékletét képező kötelező érvényű vámtarifa besorolástól (KÉV) eltérő termékspecifikációt a felperes nem igazolt, a közigazgatási eljárásban pedig maga is többször az elfogadott KÉV-re hivatkozott.

A palackozott termékek esetén az elsőfokú bíróság, minta azonosság hiányában nem tekintette irányadónak a pozsonyi vámlaboratórium felperes által csatolt vizsgálati jegyzőkönyvét. Kitért azonban arra is, hogy elfogadása esetén sem igazolná a felperes álláspontját, mert ezen vélemény szerint is a mintában található alkohol nem gyümölcs eredetű.

A felperes által csatolt vegyészmérnöki véleményt szakvéleményként az elsőfokú bíróság nem fogadta el, mert a szakértő a felperessel munkaviszonyban állt, így szakértőként nem rendelhető ki.

A VPVI akkreditációját vitató kereseti előadást is alaptalannak tekintette, figyelemmel a Nemzeti Akkreditációs Testület által megküldött számú irat kiegészítésére. Egyébként kizáró rendelkezés hiányában az alperes a jövedéki eljárás során akkreditáció hiányában is bizonyítékként értékelhette volna a VPVI mérésnek eredményét.

A február 4-i mintavételi jegyzőkönyv valóban nem tartalmazza az iktatószámot, ez a jogszabálysértés azonban nem hatott ki az ügy érdemére.

A jogerős ítélet összegző értékelése szerint az alperes helytállóan állapította meg, hogy a felperes által előállított termék cukorcefre, melyet kizárólag szeszüzem állíthat elő, így a felperes a Jöt. 115.§ (3) bekezdésében foglaltak szerint köteles jövedéki bírságot fizetni.

A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság új eljárásra „kötelezését” kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a feltárt tényekből helytelen következtetésre jutott, holott a tényállás tisztázása során nyilvánvalóak lettek az alperes jogszabálysértő cselekményei. Az alperes a bizonyítékait súlyos eljárási hibák mellett szerezte be, a nem homogén és nem reprezentatív mintákat az akkreditációval

nem rendelkező VPVI olyan szakvéleménnyel látta el, amelyek kiadásához nem volt meg minden információ. A felperes által felkért szakértőt az elsőfokú bíróság indokolás nélkül utasította el. Az eredmények a szabványos mintavétel hiánya miatt teljesen megbízhatatlanok. Az értékelési módszer sem volt megfelelő. Sem az alperes, sem a VPVI nem tudta milyen gyümölcsök referencia adataival számoljanak, és mivel ezen adatokat a bíróság részére sem adták meg, a szakvéleményben szereplő számítások okszerűtlenek. Hiányos mintavétel és megfelelő referencia hiányában a módszer objektíve alkalmatlan volt a hamisítás megtörténtének vizsgálatára, arra kizárólag új-, szabványos mintavételt követően kerülhetett volna sor.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria előrebocsátja, hogy a Pp. 270.§ (2) bekezdése és 272.§ (2) bekezdése értelmében a jogerős ítélet felülvizsgálata jogszabálysértésre hivatkozással kérhető. A rendkívüli jogorvoslat irányát és kereteit meghatározza, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő milyen jogszabálysértést jelölt meg.

A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben, a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (Pp.275.§, BH2002.29.).

Az ítéleti tényállás akkor jogszabálysértő, ha hiányos, iratellenes vagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak is ellentmondó tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben VPVI akkreditációja igazolást nyert, és a felperes nem bizonyította, hogy nem tartották volna meg annak előírásait.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kifogásolt mintavételi mód a jogerős ítélet tényállásának szerves eleme. A húzott mintavétel alkalmazhatóságát az elsőfokú bíróság a Pp. 335/A.§ (1) bekezdés alapján, erre irányuló határidőben előterjesztett kereseti kérelem hiányában helytállóan zárta ki; a törvényes határidőn belül vitatott átkeveréses mintavétel, illetőleg az átkeverés elmaradása

tekintetében pedig részletesen fogatosított eljárás cselekmények alapján, többirányú bizonyítás eredményeként okszerű következtetést vont le.

A továbbiakban a Kúria azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az egyéb kérdésekben is megjelölte az általa alkalmazott jogszabályokat, jogi indokolása során ütköztette a tényállási elemeket, a bizonyítékokat. Eljárása során mindvégig szem előtt tartotta a Jöt. perbeli tényállás mellett irányadó 115.§ (3) bekezdését, és azzal összefüggésben az FVM rendelet 1.§-át, mellékletének 2. pontját és a PM rendelet 42.§ (5) bekezdését. A jogerős ítélet okfejtése közérthető, minden részletre kiterjedő volt.

A felperes felülvizsgálati kérelmében nem jelölte meg a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó-, az elsőfokú bíróság által megvalósított jogszabálysértést, ezért azt a Kúria a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alkalmazásával kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdésére és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdésére figyelemmel kötelezte a felperest, az illeték összegét a két önálló keresettel támadott jogviszony szerint külön-külön állapította meg.

Budapest, 2013. október 22.

Dr. Sperka Kálmán sk. a tanács elnöke, Huszárné Tamás sk. bíró

dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Sugár

a kiadmány hitelél:

tisztviselő